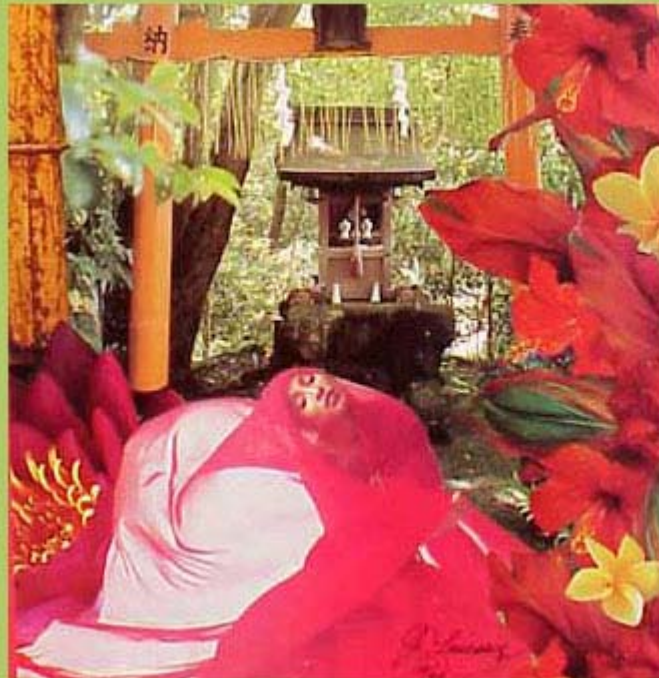

antoaneta zaharia

JOCUL

LiterNet.ro 2005

Antoaneta Zaharia – Jocul

Editura LiterNet 2005

Redactor și editor format .pdf Acrobat Reader: Anca Șerban aserban@litenet.ro

Corectură: Corina Ungureanu cungureanu@litenet.ro
Geta Rossier grossier@litenet.ro

Ilustrații: © 2005 JoAnna Livesay, www.livesayart.com

Text: © 2005 Antoaneta Zaharia. Toate drepturile rezervate autoarei.

© 2005 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader.

Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise și se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor și drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 973-8475-93-7

Editura LiterNet
<http://Editura.LiterNet.ro>
office@litenet.ro

Antoaneta Zaharia – Jocul

Editura LiterNet 2005

JOCUL

de Antoaneta Zaharia

Regia: Antoaneta Zaharia

*Cu: Ana Maria Moldovan
Paula Niculiță
Cătălina Mustață
Marius Manole
Dimitrii Bogomaz
Ionuț Kivu*

* * *

Jocul este un pretext. Două cupluri și o prietenă care bea bere fără alcool se întâlnesc să joace un joc la cutie, cu răspunsuri contra cronometru. Gândurile din spatele cuvintelor pun în pagină, la început, o dragoste în care fata - Eva - , frumoasă și lucidă, crede că i se cuvine, pur și simplu, totul: aerul din jur, admirația, confortul. Celălalt cuplu își trăiește agonia dragostei scrâșnite, încărcate de reproșuri agresive, construind un circ panoramat, impregnat de tensiune și de răs, în care lumea din jur devine spectator uimit al curajului lor de a se jigni atât de crud, de a recunoaște în fața celorlalți amănunte din viața intimă devenite insuportabile, planurile unei viitoare despărțiri în care își vor împărți, probabil faianța de pe pereți, toate acestea stinse în drăgălășenie, tandrețe și copilărie.

Întâlnirea lor pare o pălăvrăgeală în gol, fără să se întâmple nimic autentic, fără să se producă vreo răsturnare de situație. Câte zile, însă, nu trec și ne trezim epuizați, în final, uzați nervos de mesajele transmise de o privire, de un gest, de un cuvânt căruia nu vrem să-i percepem adevăratul înțeles... O stare generală de disconfort, în care ne batem capul cu „oare ce a vrut să zică cu adevărat”, o nebuloasă de sensibilități, prea fragili și prea protectori cu noi înșine. Jocul devine un hățiș în care personajele se zbat căutând același lucru, iar la nivelul „ce se vede” au chiar senzația că se simt bine și, de multe ori, chiar se simt bine. Eh, am mai omorât o zi!

Antoaneta Zaharia

Antoaneta Zaharia – Jocul

Editura LiterNet 2005

Jocul

de Antoaneta Zaharia

Personaje:

Eva, actriță, 28 de ani

Șerban, director de vânzări la firma F., iubitul Evei, 33 de ani

Beatrice, actriță, 27 de ani

Adi, actor, iubitul Beatricei, 27 de ani

Andra, prietena Evei, coordonator de proiecte la firma de publicitate H., 28 de ani

Vineri seara, acasă la Șerban. O masă joasă, cu scaune de jur-împrejur, în stânga o canapea cu lampadar aprins; bucătăria în spate, stânga (ideal, făcută în stil bar american), holul pentru dormitoare și băi în dreapta, spate. Pereți verde-pal, galben-pai, ușa de intrare între bucătărie și hol, tablouri moderne pe peretele din dreapta, spre față, unele nu sunt suspendate, sunt doar sprijinite de perete. Muzică ambientală, instrumentală colorează atmosfera. Zgomote din bucătărie, voce de femeie din dormitor.

Eva: Gata, pisi, pot să vin?

Liniște. Apare în sufragerie. Prezență extrem de feminină, în rochie, cu papuci de casă verzi, calcă leneș, felină în mișcări, voce joasă, sigură pe ea.

Eva: Vin! *(nu răspunde nimeni)* Hai, pisi, lasă! *(nu-i răspunde nimeni)* Acum televizorul de ce mai merge, dacă nu se uită nimeni la el? *(Se duce și stinge televizorul. Liniște. Eva ascultă.)*

Șerban: Ah, mama mă-sii! *(dezamăgit, nervos, zgomot de tigaie, de sfârâială)*

Eva: Ce faci, mă, acolo? Ce te bagi, mă, dacă nu te pricepi?

Șerban: Eeeeeee... *(zgomot ascuțit de furculiță în tigaie)*

Eva (cu blândețe): Dă-o dracu, pisi, arunc-o cu tot cu tigaie... Hai, că împuți toată casa...

Sună la ușă. Eva fuge în dormitor, apare Șerban, deschide ușa. (Tip înalt, bine făcut, vorbăreț, blând.) Apare Adi cu Beatrice, el ludic, prezență tonică, ea mai mică de înălțime decât Eva.

Adi: Bună, copii, bine v-am găsit!

Apare Eva. Beatrice se îmbrățișează cu Șerban.

Beatrice: Ce faci, mă, băiete? A, da' ce frumos e la tine! Foarte frumos!

Eva: Bună!

Adi se îmbrățișează cu Eva și îi dă o pungă cu cipsuri, covrigei.

Eva: Ai adus prea multe, avem și noi o groază! Avem și cremă de zahăr ars la cuptor.

Beatrice: Mmmm... bună...

Adi: E, așa da! (*intră în casă, inspectând sufrageria*) Da, e frumos! E curat!

Beatrice: Du-te încolo, ce, la noi nu e curat? Măgarule!

Adi: Ei, e și la noi, dar aici, uite și tu, poți să stai și desculț și nu te murdărești!

Eva: Păi, spăl în fiecare zi, mie îmi place să stau și desculță...

Beatrice (*dintr-o privire inspectează camera*): Da! Îmi place! Modern!

Șerban intră în bucătărie, Beatrice rămâne în ușa bucătăriei.

Beatrice: Ce-ai făcut acolo?

Șerban: Ei, am vrut să fac clătite, dar era coca prea groasă, pe urmă am pus apă, s-a făcut prea subțire...

Beatrice: Păi, mai pune puțină făină.

Șerban: Nu, că nu mai am chef; lasă că îi pun puțină nucă, miere, finetti și le mănânc eu.

Beatrice (*scoate o sticlă de parfum și își dă pe brațe, zâmbind*): Am uitat să mă dau acasă.

Beatrice intră în hol, Șerban o urmează ca să îi arate restul casei. Eva aduce pahare și vin, răstoarnă din covrigei în castroane și le pune pe masă. Adi se oferă să o ajute. Între timp se aud comentariile Beatricei și ale lui Șerban din afara scenei.

Beatrice: A, frumos... Tu le-ai vopsit așa?

Șerban: Păi, cine?

Beatrice (*pentru Adi*): Auzi, el le-a vopsit! Tu de ce nu faci așa? Foarte frumos se potrivește faianța cu gresia... Și baia e mare!

Șerban: Uite și baia mică!

Beatrice: Daaa...

Șerban: Nu observi nimic?

Beatrice: Ce?

Șerban: Asta!

Beatrice: A, am văzut-o de la început! Păi ce, tu încapi în ea?

Șerban: Da, încap foarte bine!

Beatrice: Tu ai făcut-o?

Șerban: Cine?!

Beatrice: Auzi mă, Adi, el le-a făcut pe toate! Foarte frumos cum ai pus mașina de spălat, excelent! Pac, pac! N-ai treabă! Excelent. Aici e dormitorul... Ai pus oglinda în fața patului, parșivule... A, ce mișto se trag dulapurile... Adi!!! Vino, mă, aici! A, vreau și eu așa!

Adi: Păi ce, mă, noi nu avem tot așa? Ai uitat?

Beatrice: Da, dar la ei ia uite ce culoare are! Așa îți ții tu cămășile, pungă? (*pentru Eva*) Ce faci, dragă, nu i le calci deloc?

Șerban: N-am nevoie, rar pun cămașa pe mine, așa merită, la înghesuială... N-ai să mă vezi. Nu mă formalizez eu chiar așa; ai mei știu, înainte de zece nu mă sună nimeni acasă, pe la doișpe apar, rezolv...

Toți trei apar în sufragerie.

Adi: Numai eu mă scol ca prostu' la nouă ca să fiu pe-acolo. Oricum se freacă menta și nici la zece nu se încep repetițiile, da' trebuie să fiu, să casc gura, săru' mâna, să trăiți, bă, m-a omorât cu vorba, îți închipui, dacă și pe mine m-a omorât cu vorba.

Șerban: Lasă, că și eu acuma mă scol...

Beatrice: De ce?

Șerban: Păi, mă scol la opt, la nouă și Eva trebuie să fie la servicii, pardon, la teatru...

Beatrice: Aaaa... O duce pe doamna actriță...

Șerban: Pe urmă mă mai fâțâi și eu prin oraș și tot primul ajung, se miră toți de o săptămână ce s-a întâmplat...

Adi și Beatrice: Ce face amorul din om...

Eva: Nu-i frumos așa? (*zâmbește, șireată*)

S-au așezat la masă. Eva a pus vin. Îi dă lui Șerban să deschidă apa minerală pentru că nu a putut ea să-i desfacă dopul.

Șerban: Dă-mi mie, mami, nu te mai chinui... Noroc! Bine ați venit!

Adi, Beatrice: Noroc!

Beatrice (Evei): Baftă și succes și să joci în filme!

Eva: Să fie! Și ție, la fel, succes! Și regizori mișto! Și la anul încă un premiu!

Liniște. Beau.

Șerban: Deci, vă place casa noastră...

Adi, Beatrice: Casa noastră... *(fac cu ochiul)*

Beatrice: Îmi plac tablourile. Tot tu le-ai făcut? *(Șerban dă din cap afirmativ)* Da' chiar te pricepi, să știi. Uite, ăla îmi place! *(arată cu degetul un tablou)*

Șerban: Ăla nu-i al meu... *(Zâmbește. Beatrice râde.)* Tot așa un prieten vine, zice: băi, îmi plac tablourile, dar ăla îmi place cel mai mult, da' ăla nu-i al meu. Dar știi că l-au prins la Luvru pe profanatorul de tablouri?

Beatrice: Da?

Șerban: Era un ciuciunghez.

Eva: Un ce?

Șerban: Un chinez care scuipa pe tablouri. Și, al dracu, mânca numai cipsuri și floricele, că avea gastrită și îi devenea saliva acidă, știi... Și scuipa, nenorocitul, tocmai în ochii personajelor din tablouri, că își exersase ținta, al dracu și nimerea direct în ochi...

Eva și Beatrice se uită uimite.

Adi: Ia uite cum se uită și voi chiar îl credeți... Proaste mai sunteți, ia uite cum ai rămas (*Beatricei*), a pus botu', proasta, ia uite cum a pus botu'.

Eva (*Vorbește la telefonul mobil, a fost sunată. Se plimbă prin casă și vorbește exaltată.*): Te pup! Vă pup pe toți! Acasă, cu niște prieteni. Bem vin, am făcut cremă de zahăr ars, ce, nu-ți vine să crezi... A, la mulți ani, măi, să trăiești! Unde sunteți? A, acum au venit, mai târziu, vorbim mai târziu la telefon. Te pup băi, pupă-i pe toți din partea mea. Hai că ne vedem mai pe seară! Servus! (*închide telefonul, lui Șerban*) Sunt cerută afară, vezi? (*așează telefonul pe masă și sparge din greșeală un pahar*)

Șerban: Lasă-l, nu-i nimic, îl strâng eu...

Eva adună cioburile cu mâna.

Eva: Poate mă tai...

Șerban: Lasă-l, ai grijă...

Beatrice: Dacă spărgeam eu un pahar îmi făceai scandal o săptămână...

Adi: Nu te căca pe tine că nu-i adevărat. Te-am atenționat ca să fii atentă, să conștientizezi când umbli cu ele, nu așa, le spargi și gata.

Beatrice: Păi, ce, am mai spart ceva? Zgârcilă...

Antoaneta Zaharia – Jocul

Editura LiterNet 2005

Adi: Taci din gură...

Eva: Ahh! (*își suge degetul*)

Șerban, Adi (*împreună*): Te-ai tăiat?

Șerban aduce mătura și strânge el. Beatrice observă reacția celor doi, privește malițios.

Eva: Lasă, că-mi trece. Ce jucăm?

Adi (*își plesnește palmele, energizat*): Da! Show time!

Adi ridică o pungă plină cu jocuri; Eva ia punga și analizează cutiile curioasă.

Beatrice răspunde la telefonul mobil.

Beatrice: Da, Valentina... A, păi, cum să facem? Veniți voi și mă luați cu mașina de acasă. La nouă e bine. La cât este interviul? Aha, la unșpe, la România Internațional. Bun, bine! (*zâmbește*) Mă bucur că ți-a plăcut. Ai făcut montajul? Secvențe din spectacol... A, perfect! Bine, atunci la nouă cobor în față! Pa, pa!

Explică celorlalți:

Beatrice: M-au invitat la un interviu în legătură cu piesa mea. Mâine, în direct! (se fălește) Aoleu, mama!

Adi le dă celorlalți explicații în legătură cu piesa Beatricei; în același timp Beatrice vorbește tare, extaziată, cu mama ei.

Adi (Evei): Știi că a regizat o piesă, adică știi. A fost și Alex Leca, a felicitat-o, a zis că o actriță să aibă așa un talent regizoral, știi, e o chestie... A chemat-o luni să stea de vorbă cu ea.

Beatrice (la telefon): Mamă, să te uiți mâine la unșpe la România Internațional! Cum nu prinzi? Prinzi, dragă, România Cultural nu prinzi. Cheam-o și pe Uța! Da, dragă, pe la unșpe, nu știu exact, dai și tu drumul la zece și te uiți, ce treabă ai? Și-așa te uiți ca proasta pe pereți! Da, am vorbit. Nu vreau eu! Hai, dragă, lasă-mă în pace! Ce? Ete, mă car cu oalele în portbagaj. Hai, lasă-mă că mă enervezi... Pa! Pa!! Pa!!! Să te uiți la unșpe! Sună pe cine vrei tu! Pe Uța, pe Puța! (râde) Pa! (a tras cu urechea, a prins din zbor discuția lor și adaugă imediat)

Beatrice: Da' i-am zis că luni trebuie să fiu la un interviu, obligatoriu, la radio, i-am promis Oanei că mă duc, ce să fac, nu moare dacă nu mă vede luni; da' a insistat, vino, vino că am ceva de discutat cu tine...

Adi: Poate te fute...

Beatrice îi dă o palmă peste ceafă, Adi râde.

Adi: Da' ce-am zis rău? Îți face un bine...

Beatrice îl amenință cu palma, Adi se ferește.

Adi: Gata, gata. Ce-a zis mă-ta?

Beatrice: Ete, să iau mâine o oală cu ciorbă, că a făcut prea multă și e păcat să se strice în frigider. Ce dracu, m-am săturat să mă tot car cu oalele în mașină. Face ca o dementă! Nu mai e decât ea cu soră-mea și face, nene, oale cu ciorbă de parcă am fi patruzeci. *(Evei)* Ne aduci crema aia?

Eva *(uitându-se în jocuri)*: Să se răcească, abia am scos-o din cuptor...

Beatrice: Eu pot numai fierbinte! *(râde)*

Eva: Vrei? *(simplu)*

Beatrice: Nu, lasă, să se răcească... *(fals politicoasă)*

Eva *(lui Adi)*: Hai, ce jucăm? *(cu avânt)*

Sună telefonul, se ridică. Prima parte a discuției se sprijină de Șerban care se cuibărește cu capul în abdomenul ei, apoi își continuă discuția cu voce ridicată, mișcându-se haotic prin casă. Toți o urmăresc, este o atracție evidentă.

Eva: Da, te pup! Ce faci, amețito? Ce să fac, uite, acasă, la Șerban, a venit Adi cu Beatrice și jucăm niște jocuri, muzică, vin, nu, nu dansăm încă, dar o să dansăm. Hai atunci și tu! Păi, ce faci? Cum te plimbi singură cu mașina? Hai pe la mine, tu! Cum să stai singură? Poate pe seară mergem și la un bar, sunt mai mulți, mă tot cheamă Andrei că e nebunie mare! Hai, tu, te aștept. Servus! Lasă, dragă, nu-i nevoie. E, hai, vino! Sunt familistă, da... (*râde*) Nu știi c-am făcut ieri curat toată ziua? Vorbim, pa! (*îi spune lui Șerban*) O să vină și Andra, se plimbă singură cu mașina prin oraș.

Beatrice: Cine-i Andra? De la noi din teatru?

Eva: Nu, o prietenă de-a mea, mai de demult, din liceu, nu prea are noroc la bărbați, e în suferință acuma...

Beatrice: Tu te-ai scos, ia uite ce casă și-a tras băiatul. Nu te-ai prins, mă, că te-a luat pentru bani, așa papagal ești?

Șerban: Ce, mă, dacă am casă la bloc, sunt tare? Nu-i știi tu p-ăia care sunt tari cu adevărat... Mi-aș dori eu...

Eva: Are și mașină, ai uitat, are și salariu bun, în parai...

Beatrice: Și tu, iubire mare! (*râde batjocoritor*)

Adi: N-o luați în seamă, ea vorbește, nu înseamnă că și trebuie să o asculte cineva. (*Beatriciei*) Vorbește, Piți, nu te sfii, mai ridici tu vocea dacă la un moment dat vorbim noi prea tare și nu te mai auzi. (*Celorlalți*) Nu înțelege ce am vrut să-i spun, e prea mult pentru ea...

Beatrice se preface îmbufnată și îi dă o palmă, în glumă. Adi o ciupește.

Beatrice: Au! Mamă, ce tare ciupește, animalul. (*începe să-i care palme*) Ți-am spus să nu mă mai ciupești așa tare că mă învinețesc imediat (*spre finalul frazei își ia o voce de copil plângăreț; stă îmbufnată, Adi zâmbeste tâmp*) Știți ce tare ciupește, nu-și dă seama...

Adi: Hai, vino să te pupe băiatul tău...

Sună telefonul lui Șerban. În timp ce el vorbește la telefon, Adi și Beatrice se împacă.

Beatrice: Nu vreau! Forbidă! (*își pune palmele paravan și ridică și picioarele*)

Adi: Ți se văd chiloții! Ți se văd chiloții!

Beatrice: Și ce dacă! Și ce dacă!

Adi: Ești o proastă! Și te faci de râs!

Beatrice: Și tu ești un bou! Și-ai mâncat un ou!

Adi: Vaco! Vaco!

Beatrice se preface supărată și se ghemuiește pe canapea.

Beatrice: Prostule!

Adi: Hai, vino aicea, bleago, să te pupe (*îngroșă vocea incestuos*) frățiorul tău!

Se ridică să o ia în brațe, Beatrice se smucește în fotoliu, îl lovește iar, chiar și cu piciorul.

Adi: Fii cuminte. Nu fi tâmpită că mă doare. Hai, potolește-te. (*O mângâie, o pupă. Beatrice stă ca o pisică, ghemuită în brațele lui*)

Șerban (*exaltat, la telefon*): Ce faci, mă?!

Eva: Cine e?

Șerban: E Piticu! (*vorbește tare, se plimbă prin casă, din când în când se apleacă și o pupă pe Eva*) Uite și noi, facem un joc, nu p-ăla care l-ai trimis tu. Adi... de la Eva de la teatru l-a adus. Cu Eva! Cu Eva! (*o pupă*) Un șpriț! Tu?... Păi, vino și tu în vacanță... de ce nu poți? Vino și cu Mihaela! Bă, mi-e dor de serile alea când se făcea Găina mucii și bora pe drum. (*râde*) Și mânca slănină încălzită pe reșou. N-am mâncat! Eu n-am mâncat! A scuiat, nenorocitul, în spaghete! E bine, e familist, gata, s-a dat pe brazdă, are și copil... de un an. (*urlă spre ceilalți*) Bă, vă pupă Piticu pe

toți! (*ascultă*) Auzi, cică vă pupă vărul din Franța și îi e dor de voi... (*ascultă*) N-are importanță că nu vă cunoaște, dacă sunteți la mine în casă... Hai, te pup, vere, și ai grijă de tine! Pup-o și pe Mihaela! O pup, o pup! (*o pupă pe Eva*) (*își termină conversația cu spatele, când se întoarce pocnește din palme și le freacă cu putere*)
Facem un joc!

Adi: Hai să facem, cu muierile astea pe cap, n-o mai scoatem noi la capăt. Bă, și închideți-vă telefoanele, să dea naiba, că nu mai apucăm să vorbim între noi. (*lui Șerban*) Ia, dă-mi-l și mie pe al tău. (*Șerban i-l dă*) E, mișto, și eu m-am gândit să-mi iau din ăsta, dar când m-am dus se vânduse.

Șerban: Păi, a fost oferta aia supermeseriașă; bine, nu arăta el chiar așa de bine...

Adi: Ba mie îmi place, arată bine, ce are?

Șerban: E... Da' îmi convine că are bateria mare și mă ține mult.

Adi: Asta îmi trebuie și mie. Cât te ține?

Șerban: Mă ține patru-cinci zile..

Adi: E perfect, pe-al meu o dată la două zile îl pun la încărcat...

Beatrice: Hai să plecăm, dacă vorbesc băieții de telefoane, e clar... Pe urma or să vorbească despre mașini.

Adi: Uite un subiect comun: Bă, parcă te-ai mai îngrășat puțin! (*râde*)

Șerban: I-am spus și Evei să nu mai gătească, ea face bun și eu mănânc, ce să fac... .

Eva: Să mănânci mai puțin. Acum nu e bine că fac mâncare bună... Înghite, nene, de parcă îl urmăresc hoții, nici nu mestecă, dispare imediat și eu n-apuc nimic, turbatule...

Beatrice: Nu s-ar zice... Îți face un serviciu și tu te plângi, ia uite la ea!

Șerban: Dacă o faci prea bună, mami...

Adi: Și Piți al meu face mâncare bună! (*Râde. Beatrice îi dă o palmă.*)

Beatrice (lui Șerban): Vezi, că vrea să-și ia mașină...

Șerban: Să mori tu, ce mașină?

Beatrice: Mai întâi întreabă-l câți bani are!

Adi: Șase mii... (*timid*)

Șerban: Păi, ai ceva, la mâna a doua poți să-ți iei ceva bun.

Adi: Tu ce ți-ai lua?

Beatrice: Stai, că nu-i așa, la banii lui... El poate să se gândească la cai verzi pe pereți! Tu trebuie să te încadrezi în bani cu totul...

Adi: Stai, mă, nene, că îl întreb și eu așa, orientativ...

Beatrice: S-a găsit, traistă-goală, să-și ia nu știu ce mașină, el visează la mai știu eu ce și mâine nu mai avem bani nici de benzină, mă duc iar la sor-mea să mă împrumut.

Eva: Hai, că șase mii sunt o sumă, ce naiba... De unde i-ai câștigat, Adi, din reclamă?

Adi dă din cap afirmativ.

Eva: Mișto, fir-ar să fie, nimic nu mi-a picat anul ăsta...

Beatrice: Păi, ce, i-a câștigat el pe toți? Nu i-am dat și eu? Ce, eu n-am avut filmări?

Adi: N-am luat, tuto, CD-player și boxe noi, din banii mei?

Beatrice: Ce, ai luat pentru casă? Ai luat pentru tine! Când ne despărțim sunt ale tale! (*Evei*) I-e frică să bage bani în faianță, păi, dacă ne despărțim, cum căcat își ia faianța de pe pereți?

Adi: Corect, așa și cu mașina e o problemă, nu? Ce facem, o rupem în două? Ce facem?

Beatrice: O păstrezi tu, și-așa Oltcitul meu mi l-ai făcut praf, mergi ca nebunul, și-mi dai partea mea.

Adi: Da, bun, perfect, ne-am și despărțit!...

Eva: Cine vrea cremă de zahăr ars?

Adi: Ea (*o arată pe Beatrice*), s-o mai îndulcești puțin. Aici, acum, tăiați-i capul!

Șerban: Toată lumea vrea!

Eva se duce în bucătărie.

Șerban: N-ai zis nimic de muzica mea!

Adi: Da, chiar am vrut să te întreb de unde o ai!

Șerban: Știu un tip, te iau și pe tine când mă mai duc. Aduce CD-uri la juma' de preț...

Adi: Păi, să-mi zici și mie, al dracu, ții numai pentru tine!

Antoaneta Zaharia – *Jocul*

Editura LiterNet 2005

Șerban: Nu ți-am zis, (*râde*) uită-te la mine, întâi, ia-ți, ascultă, și ce-ți place îți înregistrez eu, nu mai dai banii, doar să-mi aduci blancuri.

Băieții sunt deja în picioare, Șerban explică muzica cu gesturi mari de desene animate, Adi râde.

Adi: Ai talent, are talent de actor, al dracu! (*il pocnește pe spate*) Da' știu că ai bași!

Șerban: Bași, tată, să se audă! (*gesticulează, cântă*)

Adi: De ce lași bașii așa tare?

Șerban: Tu ai mă, stație?

Adi: O să-mi iau!

Șerban: Să-ți iei, gutane, așa se ascultă muzica adevărată! Tu cum ascuți, doar cu înaltele, ca papagalii?

Adi: Dacă așa îmi place...

Șerban: Îți place pentru că nu știi ce-i bun! Ascultă aici! (*ridică volumul*)

Adi: Nu ești normal, îți cad paharele de pe masă! Bă! Bă!! Omori vecinii!!!

Șerban: Dă-i în pula mea! (*râde fericit*)

Muzica bubuie, băieții râd, dansează, Eva cară castroanele cu zahar ars, Beatrice fumează, se uită la tablouri.

Intră Andra, prietena Evei: micuță, puțin speriată; o persoană la locul ei, cu cheile de mașină pe deget. Murmură „bună seara”, dar nu o aude nimeni. Reia zâmbind, întinzând capul, fără succes, țipă. Renunță la salut și se îndreaptă spre scaun spunând ca pentru sine, emoționată, cu zâmbetul pe buze: Ce căcat să salut dacă nu-mi răspunde nimeni...

Muzica scade brusc și se aude ceva din ce a zis.

Adi: Eva, a intrat cineva la tine în casă!

Eva: Ai venit? Bravo. (*în timp ce amenajează în bucătărie*) Faceți și voi cunoștință, (*fără implicare*) ea e Andra, prietena mea din liceu, stai și tu unde-ți place, dă-i Șerban un pahar!

Beatrice: Ce bine îți stă părul! Te-ai tuns de curând? Cine te-a tuns?

Andra: Da, dar așa mă tund de multă vreme, la coaforul din cartier de la mine, nimic special...

Șerban: Ce fel de pahar vrei? De bere, de vin...

Andra: Nu, că eu nu beau... adică da, dar... Da!... Da, adică da pentru pahar și nu, pentru că nu beau, sunt cu mașina!

Adi: Nu bei deloc?

Andra: E, beau, vreau pahar pentru că beau și eu...

Adi: Vrea pahar pentru că bea, dar nu bea! Tare, nu? *(susține de parcă ar fi zis gluma serii)*

Andra: Eu beau bere fără alcool, am adus două sticle, dacă mai vrea cineva... *(zâmbește)*

Adi: Să mori tu, au scos și aștia bere fără alcool, tare!

Andra *(însuflețită):* De mult! De vreo lună și ceva!

Șerban desface sticla, îi pune Andrei în pahar, ea mulțumește oarecum surprinsă de gestul lui.

Șerban: Noroc! *(dă întâi cu Eva, apoi cu ceilalți)*

Toți: Noroc! *(Adi dă noroc întâi cu Andra apoi cu Beatrice, Beatrice observă, fără reacție)*

Adi (Andrei): Băi, noroc și... mă rog, ce vrei tu, că tu știi mai bine!

Beatrice: Corect! Ce-i corect e corect! *(lui Șerban)* Îmi place casa, o să te chem și pe la mine să-mi montezi galeriile, că Adi nu se pricepe la nimic... *(ostentativ, sentențios)*

Șerban (continuând intenția): Vin cu mare plăcere, dacă înțelegi exact ce vreau să spun... *(râde)*

Adi (încruntat, încurcat): Ce nu mă pricep?

Beatrice: Să pui galeriile, de când mă rog de tine...

Adi: Dacă n-am bormașină!

Șerban: Am eu, mă, de ce nu vorbești? Am eu și pentru tine, bormașină, Bosch, te rezolv, nici o problemă! Ți-am dat găurica, ți-am băgat cămășuța, am înfiletat problema și ți-am pus galeria!

Beatrice (râzând): Atunci te chem negreșit!

Eva: Ce faci, pisi?

Șerban: Nu, mami, am glumit, bormașina mea e numai pentru tine.

Beatrice: Mamă, a și sărit... Am glumit, dragă... Îi e frică să nu i-l fur... Deși e o idee, are casă, mașină nu mai trebuie să cumpăr...

Eva: Are și bormașină...

Beatrice: Corect! Ce-i corect e corect!

Adi: Și ce, a mea nu-i bună, Piți, așa mică cum e, are viață!

Andra (*râzând*): Zicea Eva de jocuri!

Eva: Da, chiar, hai să jucam, ce jucăm?

Andra (*se bagă în seamă, reia*): Ce jucăm? (*râde*)

Adi (*Andrei*): Ce râzi? Văd că berea asta, fără alcool, are efect!

Andra (*râde și mai mult*): N-are, mă, nici un efect... (*râde și mai tare*)

Adi: Ia, dă-mi și mie să gust! Fii cuminte, că-l pun pe nenea cu bormașina pe tine... (*bea din paharul ei*) Eaa, e dulce, nu-mi place...

Andra (*cu curaj*): Mie-mi place!

Adi: Așa, copii, căscați-vă urechile și băgați la cap că vă explic primul joc.

Andra se foiește pe scaun.

Andra: Asta-i a mea? (*arată spre castronașul cu zahăr ars*)

Eva: Da, da...

Beatrice: Foarte bună, gospodino! Să-mi dai și mie rețeta!

Eva: Nu e greu!... Pui opt ouă și le bați...

Adi: Bă, liniște, că vă explic jocul!

Eva (*pe furiș*): Opt linguri de zahăr, un litru de lapte, amesteci, faci zahăr ars într-o cratiță, două linguri și pui compoziția înăuntru...

Beatrice: În zahăr ars?

Eva: Nu, răsucești cratița să se ducă zahărul ars peste tot și pui cratița sub apă rece să se întărească zahărul...

Adi: Ce puii mei faceți, fă? La bucătărie cu voi!

Șerban: Femeile, tot femei, fac ce fac și tot la cratiță ajung... Le așezi la masă, le dai vin...

Adi: Da, le servești ca pe doamne și ele tot la bucătărie trag! Da, nene, ăsta-i adevărul gol-goluț! D-aia n-ați făcut niciodată nimic important! Zi-mi o femeie care a rămas în istorie!

Eva: Eva! *(râde)*

Andra: Marie Curie!

Beatrice: Maria Tereza!

Adi se uită la ele ca la elevii de la școală.

Adi: Deștepte mai sunteți, mânca-le-ar taica pe toate! *(Se repede să le pupe pe obraji, o pupă întâi pe Andra, că e mai aproape. Andra râde fericită. Din greșeală era să scape castronul cu zahăr ars pe ea, dar îl prinde Adi. Țipă ușurel, chicotește.)*

Andra: Hai, zi jocul!

Adi: Deci, cum ar veni, e simplu! *(izbește palmele una de alta și le freacă cu putere)* Sunt cărți de joc, da? Pe fiecare carte e scris un cuvânt care trebuie explicat, da? Adică eu, mă ridic în picioare *(se ridică)*, trag o carte *(trage)*, suntem două echipe, în cazul de față, doi și trei.

Beatrice: Explică, dragă, cum trebuie: pe carte e scris un cuvânt și mai jos, sub el, alte cuvinte și cuvântul ăla trebuie explicat fără să folosești cuvintele de sub el. Adică eu explic cuvântul, fără să arăt sau să mimez și n-am voie să folosesc cuvintele de sub el.

Șerban: Mamă, e greu...

Adi: Băi, e simplu, adică trebuie să explici sfârc și n-ai voie să folosești mamelon, sân, țâță, femeie, supt! Ai înțeles? Dacă folosești, ceilalți din echipă apasă pe asta (*apasă pe o țiuitoare*) și se pune punct la noi. Câte cărți sunt ghicite...

Beatrice (continuă): Sunt ghicite de echipa ta și se pune un punct!

Adi: Câte cărți, și se pune un punct... Ce fel de explicație e asta?

Beatrice (nervoasă): Haide, că au înțeles, ce mă tot corectezi atât? Eu joc cu Șerban!

Adi: Și noi trei! (*Eva, Andra și el*) E bine așa?

Eva: Voi l-ați mai jucat?

Beatrice: Nu, doar mi-a spus așa, în mare, despre ce e vorba...

Sună telefonul Evei, Eva se ridică și vorbește tare mergând haotic prin casă.

Eva: Da, Andrei! Băi, n-am cum să vin, îmi pare rău, n-au plecat oamenii de la Șerban. Ce face? Dansează pe mese? S-a tâmpit! Ce? Și-a dat cămașa și pantalonii jos? Mamă, mamă... Băi, mă bucur că vă distrați, îți dai seama că mor de ciudă că nu sunt și eu cu voi! Dacă nu e prea târziu, vin! Hai, te pup! Distracție plăcută! Servus! (*zâmbind, povestește*): Cică s-a suit la Tomis Liviu pe masă, face panaramă, e în chiloți... au înnebunit!

Eva se așează la joc, dar sună iar telefonul ei.

Șerban: Hai, mami, închide-l, ce naiba!...

Eva: Da, Diaconescule, ce vrei? (*Beatrice și Adi devin atenți*) E mâine proba? (*deranjată de telefon*) Bine, mă, vin... Treaba ta pe cine chemi și pe cine nu chemi, nu mă interesează... Mai vorbim despre asta... Mai vorbim, ce, tu ești șef acolo? Bine, mă, e secret, nu mai zic la nimeni... Mai vedem noi dacă îți dau sau nu... Bine, la unșpe... adică la unu că am repetiții. Pa, mai vorbim!

Beatrice: Ce, face Diaconescu casting?

Eva: Da...

Beatrice: M-a chemat și pe mine acum două zile... Să-i spui așa, că nu ești tu mai proastă ca Beatrice să accepți condițiile lui. Adică Beatrice să câștige mai mult și tu mai puțin și să muncești la fel...

Adi: Ai grijă ce faci, că nu e normal ce se întâmplă...

Șerban: Ce faceți, mă, iar vorbiți de idiotul ăla?

Andra: Dar ce s-a întâmplat?

Beatrice: Un bou care zice că negociază el suma pentru tine, ție îți dă trei lei și ia el restul, asta pentru că el face casting-ul, înțelegeți?

Andra: Păi, și de ce te duci?

Șerban: Ce faceți, mă, iar începeți? Hai să jucăm...

Beatrice: Adică el își trage banii și ție îți dă cât vrea el. Dar cu mine nu-i merge, tu poți să fii proastă, treaba ta, dar eu mă duc și-i spun lui Bondrescu care-i treaba, că nu ne tragem de șireturi... Eu am nevoie de liniște, nu de stres, ca să-mi fac treaba bine, iar el dacă nu se îngrijește ca eu să am toate condițiile și să dau randament, eu una mă duc și-i spun și l-a și zburat, cu mine nu se pune...

Eva: Stai, că mă duc și eu doar să văd despre ce e vorba...

Adi: Să nu te intimidezi în fața unui dobitoc... Da, știu, din afară e ușor și când te duci acolo, te fac ăia de nici nu știi ce-ai semnat...

Șerban: Și de ce nu cereți contractul? Îl citești, o zi, două, trei, îl dai și unui avocat, da' voi și sunteți proști...

Eva: De ce vorbești, că nu știi cum e... O să-ți dau ție contractul meu să-l discuți... pui condiții, au și luat pe altcineva, nu au bani, asta-i suma... Nu vrei tu să fii impresarul meu?

Șerban: Dacă-mi dai zece la sută!

Eva: Îți dau un căcat! (*nervoasă, se calmează brusc*)... Lăsați, că mă descurc eu, nu e nici primul și nici ultimul care îmi face mie probleme...

Andra: Haideți să jucăm, Eva se descurcă, o cunosc eu de mult, tace, tace și le face! Nu, Evi? E ea îngăduitoare dar și când sare calu' cineva... Noi, după ce ne-am tras câte o palmă, ne-am împrietenit... Nu, Evi? (*îi sună telefonul*) Ah, fir-ar să fie, iertați-mă...

Andra vorbește la telefon, se aude încet ce zice, băieții îi schimbă paharul sau pun bere cu alcool în paharul ei.

Andra: Da, mamă, sunt la Eva cu niște prieteni de-ai ei. E, sunt singură! Nu stau mult! Asta nu știi... cât mai stau și oamenii pe aici. Nu te sun că nu știu la cât ajung... Vorbim mâine! Te pup, pa! Vin la prânz la tine, în pauza de masă! Ce vrei tu, e bine și ardei umpluți... Nu vreau altceva. Pa! Te pup! (*vorbește reținut, pușin, foarte pușin jenată*)

Antoaneta Zaharia – *Jocul*

Editura LiterNet 2005

Șerban: Hai noroc și să trăim! (*râde uitându-se complice la Adi*)

Toți dau noroc și beau.

Adi (Andrei): Bun?

Andra: Bun!

Adi: Puicuțele, lângă taica, așa, haideți cu jocul!

Beatrice: Noi începem?

Eva: Începem noi, încep eu!

Eva se duce lângă Șerban și Beatrice, trage o carte, Beatrice întoarce clepsidra, Șerban e cu țiuitoria. Ceilalți din echipa ei sunt atenți să ghicească.

Eva: Când nu știu cum să explic, ce fac?

Beatrice: Tragi alta, până știi!

Eva: Bine, of... (*trage aer în piept*), pune iar clepsidra... .hai!

Eva (dă două cărți, se oprește, bâiguie): Aaa... . Eeee. Ah!, se răzgândește, dă cartea, ia alta.

Eva: Așa, stăm în fața lui... desene, Mihaela Rădulescu, Esca...

Andra: Televizor!

Eva: Da!... *(ia altă carte)* La tine la servicii *(la Andra)*, la ce lucrezi tu, cu ochii în el!

Andra: Calculator!

Beatrice: Mersi, ele se cunosc de mult...

Eva: Placa din fața de la ce ai zis tu adineauri... *(face semn cu mâna ca și cum ar cânta la pian)*

Beatrice: N-ai voie să arăți!

Andra: Tastatura!

Eva: Da!

Beatrice: Nu se pune că a arătat!

Șerban: Nu a știut, gata, de-acuma se pune. N-ai voie să arăți, Eva!

Eva: A vorbit cu vărul din Franța!

Adi: Șerban!

Toți râd.

Eva: La ce?

Adi: La telefon!

Eva: Telefon, de care?

Adi: Mobil! Sunt tare!

Eva fredonează o melodie de copii.

Adi: Cântec!

Eva: Cine cântă, de obicei... nu e om matur!

Șerban (*țiuie cu țiuitoria*): N-ai voie matur, e pe listă!

Eva (*în timp ce dă cărți, bâiguie din gură*): Copil, ce naiba... Ah, pizda mă-sii...

Beatrice: Gata timpul! Patru voi și noi unul! Mamă, ne-au întrecut!

Beatrice: Acuma sunt eu! Vă termin! Ultimii rămâneți, papagalilor, n-aveți nici o șansă cu invincibilii. Suntem doi, dar unul și unul!

Adi: Hai, ia cartea și lasă gargara!

Beatrice: Are you talking to me? Do you fuck my wife? (*când începe să dea detalii despre cuvânt vorbește răstit, de parcă Șerban e de vină cu ceva*) Nu e vara! (*din mână face un semn alert: hai, hai!*)

Șerban: Toamna, iarna, primăvara...

Beatrice: Nu e mere!

Șerban: Pere!

Beatrice: Aaa... căcat! (*aruncă și ia altă carte*) Cu viteză!

Adi (țiuie): Greșit!

Beatrice: Ce vacă sunt! Primul era viteză și eu zic viteză! Măsoară... orele...

Adi (țiuie): Greșit ore!

Beatrice: Ce dracu am, frate? Să mă relaxez și să vă termin, acuși... E mare... se expun tot felul de chestii...

Șerban: Bloc!

Beatrice: Nu... e panou...

Șerban: Tabla la școală!

Beatrice: Nu, ah! Legume, fructe!

Șerban: Piață!

Beatrice: Draci! Pempărși, tampoane, Dove, bere!

Șerban: Mega Image!

Beatrice: Mă-ta la Mega Image!... Le vezi... (*face semn ca plătește*)... din cauza lor...
Unde lucrează Andra!!!

Șerban (*încurcat*): Unde lucrează Andra?

Beatrice: A zis! Ah, ce bou! Și ăsta, alt idiot! Ce dracu, mă, nu ești atent? Unde caști urechile?

Eva: Gata timpul!

Beatrice: E, căcat! Două noi, două voi. Publicitate! N-a zis Andra că lucrează în publicitate?!

Șerban: A, da? N-am auzit! Ce lucrezi în publicitate?

Andra: Director de programe.

Șerban: Mișto.

Adi: Gata? *(pocnește din palme și le freacă, exaltat)* Hai, să vă sparg! Păpuși, cu curaj! Bun! Aaa... e... *(bâiguie fără șir, gesticulează, gâfâie, caută cu mâna explicația cea mai bună și, când realizează că trece prea mult timp, renunță)* Lasă, alta... *(ia altă carte, bâiguie iar)* Pizda mă-sii! *(o aruncă, ia alta)*

Beatrice: Zi mă, ceva, cu cuvinte, boule, cu cuvinte!

Adi: Unde mă duc eu de dimineață!

Beatrice: Să te caci!

Adi: Taci, tu n-ai voie să vorbești!

Andra: La teatru...

Adi: La tine, cum se numește?

Andra: La birou!

Adi: La... adică... ah, toată lumea!

Andra: La muncă, la servicii!

Adi: Se.. mic... timp

Beatrice (*țiuie*): N-ai voie timp!

Adi: Roți! Ce bou, am zis roți din prima! (*Beatrice țiuie a doua oară*)

Beatrice: Ești bou, roți e primul pe listă și tu zici roți! (*râde*)

Adi: Taci, îmi cheltuiești timpul!...(*trage altă carte, oftează*) Mi-a trecut prin cap!

Eva: Un glonț!

Adi: Nu, pe bune!

Eva: O idee!

Beatrice: S-a dus timpul, nu se mai pune! Ai zis idee după ce s-a scurs clepsidra!

Eva: Nu e adevărat! De ce n-ai zis gata înainte? Ai zis gata după, deci, se pune!

Beatrice: Nu se pune pentru că se terminase timpul!

Șerban: Se pune, potoliți-vă! Ai zis după, ce mai...

Șerban: Hai, că acum sunt eu! *(cu avânt, aruncă mai multe cărți, nu găsește una pe care să o explice)* Să-mi bag... scuză-mă, mami, nu, că i-am promis să nu mai vorbesc chiar așa. *(dă cărți, se oprește, ridică una, se gândește)*

Eva: Nu te mai gândi, dă-o dacă nu știi, ia alta!

Șerban *(pune cu grijă cartea jos, ia alta):* Să-mi bag... da, căcat, nici asta nu pot, stai mă, nu trebuie mai întâi să citesc ce n-am voie? Pu... iii mei, ia uite câte n-am voie...

Beatrice: Nu mai vorbi, mă, ce dracu!

Eva: Trece timpul!

Beatrice: N-ai voie! Lasă-l să zică! Zi, mă, ce dracu, nu știi nici unul?

Șerban *(se înviorează brusc):* Se... pune... căcat, n-am voie... lichid... ca să... *(din buze)* Vuuu!!!

Beatrice: Benzină!

Șerban: Da! Am ghicit să-mi bag pula! Scuză-mă, mami...

Beatrice: Hai, că mai ai timp, concentrează-te!

Șerban: Da... *(alege o carte)*... eeee...

Eva: Gata!

Șerban: Da... *(dezamăgit, copleșit)* Aveam Tom Hanks, da' nu aveam voie nici Forrest Gump, nici actor american, Meg Ryan, Oscar, Philadelphia...

Beatrice: *(imită fetița din Forest Gump)* Run, a-ast! Run!!

Șerban: Bine, acum... ce să mai... Nu mai zic, mami, nu te supăra! *(o pupă pe Eva)*

Andra promptă, exactă, nu se panichează.

Andra: Dimineața, la cafea...

Eva: Țigara!

Andra: Nu, fotografii, rânduri, evenimente, program TV.

Eva: Ziar!

Andra: Probleme cu nervii, din cauze multiple, caracteristic secolului nostru!

Eva: Stres!

Andra: 89 89 89...

Adi: Hot line!

Andra: Da... (*dă cărți*)

Beatrice: Ce-a ghicit-o p-asta din prima!

Andra: Se pune... în buze pentru mărire...

Eva: Silicon! În țâțe, nu în buze!

Andra: Nu aveam voie!

Adi: Zi, nu mai vorbi!

Andra: Aaaa... toți se iau după ea!

Adi: O blondă!

Andra: Nu, curent în ... ce pun oamenii pe ei...

Eva: Modă!

Andra: Da... *(dă cărți)*

Beatrice: Gata! S-a dus timpul! Mamă, au făcut patru puncte...

Eva: Cinci!

Beatrice: Care, mă, cinci? Silicon, stress, hot line, modă!

Eva: Și ziar de la început!

Beatrice: Da, aveți cinci, dar mai sunt eu încă o dată și am să vă termin, sunteți ca și morți. Mai are sens să jucăm? Cât e scorul? Cinci la... patru pentru voi?! Aaa, atunci trebuie recuperat. Șerbănel, cască urechile să-i spulberăm odată! Ce, mă, ne bateți voi pe noi? *(se prefăce supărată, încruntă sprâncenele, subțiază vocea ca de copil, iar la sfârșitul replicii râde dând de înțeles că ea a glumit, nu s-a răstit la ei cu-adevărat).*

Beatrice: Hai, încep! Aaa... *(dă cartea)* nu știu să explic asta... Da! Se... p... ah, n-am voie... se introduce în lichide cu efect... să o facă de băut... să nu te îngrași... pe post... Hai că a luat și Eva când nu vroia să se îngrașe... micuță, albă, ca un medicament...*(plescăie și dă din cap ca și cum ar vrea să spună că e bună)*

Șerban: Îndulcitor, zaharină...

Beatrice: Nu ești prost, dar îți pică fisa greu...

Antoaneta Zaharia – *Jocul*

Editura LiterNet 2005

Adi: Da' și tu explici... (*imită cum a plescăit*)

Beatrice: Decât ca tine, din mâini și nu zici nimic...

Șerban: Zi!

Beatrice: Una să mai câștigăm...

Șerban: Zi!

Beatrice: Volan! Ah, căcat...

Eva: Nu e voie! (*țiuie*) Unu zero pentru noi!

Beatrice: Nu te bucura... (*dă cărți*) Mama mă-sii că nu mai pică nici una... (*dă cărți*)
Așa! Țările de Jos..

Șerban: Australia...

Beatrice: Țările de Jos! Ce Australia? Sub nivelul mării... Amsterdam...

Șerban: Olanda, Luxemburg!

Beatrice: Prima, am voie să repet, că a zis el, Olanda.. specific!

Șerban: Saboți de lemn, droguri...

Beatrice: Dumas!

Eva: Gata!

Andra: V-am bătut! Avem cu un punct mai mult...

Șerban: Lalele, nu?...

Beatrice: Da, dar noi am fost doar doi... Deci, n-ați bătut, ați avut și două fete...

Adi: Și ce dacă am avut două fete, tu ai fost de două ori...

Beatrice: Fetele sunt mai deștepte, cu papagalul ăsta de i se împleticea limba în gură..

Adi: Că și tu, ce deșteaptă ai fost: nu e mere, e pere!

Beatrice: Important e că au ghicit, ce, n-au ghicit? Și pentru că noi am fost cu un om mai puțin, noi v-am bătut!

Adi: Și dacă mă mai faci bou o dată, nu mai joc niciodată cu tine!

Beatrice (*făcând ochii mari*): Ești nebun, nu ți-am zis nimic, te-ai senilizat!

Adi: Da, nu m-ai făcut... (*realizează că nu i-a spus acum nimic*)... nu acum, da' mai înainte...

Șerban: Mie mi-a zis papagal...

Beatrice (*râzând*): Și nu s-a supărat. Ție nu ți-am zis nimic și-ai și sărit în sus... te-au cam lăsat nervii... .Te-ai moșnegit!

Adi: Nu, că ea s-a obișnuit să vorbească ca o scroafă și nu își mai dă seama...

Beatrice: Boul ăsta (*îl arată pe Adi cu degetul, râde, râd și ceilalți*)... dădea mai mult din mâini decât să vorbească. (*îl imită cum izbește palmele și le freacă, cum bâiguie sunete de neînțelese*)

Șerban: Băi, recunoașteți că la joc cea mai bună a fost Andra! Bravo! Îți merg roțițele brici. Eu am fost codașul codașilor, nici o carte nu mi se nimerea... mama mă-sii, numai tâmpenii... .Și tu ai fost, mami, bună (*o pupă pe Eva*), noi ne-am descurcat destul de bine, mai ales că am jucat jocul prima oară. Dar Andra ne-a bătut pe toți la cur! (*Andra râde, toți dau noroc, Beatrice plusează voia bună, Adi o pupă cu forță, Beatrice îl împinge*)

Beatrice: De ce te răstești la mine? (*serios, violent*)

Adi: Dacă mă faci bou, ce-ai? Mă urăști?

Beatrice: Da, te urăsc! Te urăsc!

Beatrice îl împinge pe Adi, varsă paharul pe Andra.

Adi: Uite ce-ai făcut! Ce ai, ai înnebunit?

Andra se ridică udă pe rochie, Beatrice râde.

Beatrice: Iartă-mă, n-am vrut! (*preocupată de ce a făcut, caută un șervețel*)

Andra: Dacă nu vărsai tu, vărsam eu pe mine ceva. Am șase degete la o mână și două mâini stângi.

Șerban aduce un prosop, îi spune Evei să nu se deranjeze pentru că aduce el ceva de șters. Se întoarce cu un prosop, Adi o șterge cu un șervețel pe rochie, când o șterge și Șerban Andra zâmbește, plusează timiditatea, apoi râde fericită.

Beatrice: Hai, că ți-am făcut un bine! Numai că băieții ăștia sunt ocupați. Ai face bine să-ți găsești și tu unul, cât mai repede, râzi cam mult și ți-au apărut și coșuri.

Eva (Andrei): Hai mai bine să-ți dau eu ceva! (*o ia în dormitor*)

Șerban: Băi, parcă aveam ceață pe creier, nu-mi veneau deloc cuvintele, parcă eram mai bun de-atât...

Beatrice: Aveai o părere mai bună despre tine, nu?

Șerban: Andra a fost as! Da' noi am fost grei de cap...

Beatrice: Poate voi și cu împiedicatul ăsta, eu ce-am greșit?

Șerban: Eva a fost mai bună ca tine, a făcut patru, tu ai făcut două!

Beatrice: Care a făcut patru? Tot două!

Adi: A făcut patru, nu te mai oftica. Mamă, a fost un joc! Ce o iei așa în serios?!

Beatrice: Unde o vezi tu că o iau în serios? (*relaxată, zâmbind calmă*)

Șerban: N-ați fost acum zece zile să vedeți spectacolul cu Eva!

Beatrice: Lasă că am văzut înregistrarea din Germania, de la festival, mi-a fost de ajuns. Mă așteptam la mai mult... Dar, mă rog, nu are sens să vorbesc cu tine, tu oricum nu te pricepi, un funcționar la calculator, care a alergat trei ani după marea iubire și a găsit-o pe Eva. Uite că a apărut în sfârșit Cenușăreasa care se potrivește etanș pe portofelul tău.

Șerban (*râzând*): Nu-i adevărat, Eva m-a cunoscut la o petrecere. Acolo ne-am cuplat, nu știa ce fac și ce câștig...

Beatrice: Naiv e bietul de el! (*oftează teatral, zâmbind, se așează în brațele lui, îl pupă pe obraz matern*) Mânca-l-ar mama, e mic, nu știe nimic. Treaba ta, scumpule, când te-oi frige, mie să nu-mi spui!

Adi: Las-o, vorbește florăreasa florăreselor și tu stai să ascuți...

Beatrice (*cu același ton matern, mângâindu-l pe Șerban pe cap*): E îndrăgostit lulea, de-aia nu vede, de-aia pierde la joc. Ai văzut, ai noroc în amor, pierzi la joc, ai fost ultimul...

Șerban: În sfârșit sunt îndrăgostit, mare lucru! (*râde, sigur pe el, o pupă pe Beatrice pe obraz, se ridică*)

Șerban: Hai să vă pun una care îmi place mie mult! (*schimbă muzica*)

Șerban așteaptă reacțiile celor doi; toți recunosc, e frumoasă muzica. Fericit, Șerban începe să danseze singur. Intră Eva și Andra îmbrăcată cu o rochie cam mare. Eva îl vede cum dansează singur, îi pune brațul pe după gât, el dansează în continuare, ea îl mângâie pe cap, îl sărută.

Eva: Așa face, dansează singur prin casă.

Adi se repede furtunos și o ia pe Eva la dans.

Eva: Ușor, că mă dărâmi...

La un moment dat Beatrice îl invită și ea pe Șerban la dans, Șerban e cuminte, Beatrice, potolită, zâmbește seducător; Adi dansează agitat, Eva râde. Andra e singura care stă pe canapea, îi privește pe cei patru care dansează, bea bere.

Andra: Nu fumez, dar iau și eu o țigară din pachetul ăsta. (*râde, nu-i răspunde nimeni, ridică tonul*) Ale cui sunt? ... Iau o țigară. (*Fumează, bea. O sună pe mama ei.*)

Andra: Eu sunt, mamă. S-a-ntâmplat ceva? Mă sperii că vorbești în șoaptă... Mai stau la Eva, nu mai stau mult... Vin mâine la tine, păpușa mea... Mă simt bine, n-am nimic, nu sunt supărată!... Cu mașina... N-am băut. Potolește-te! Știi că nu mai beau! Beau bere fără alcool, te-ai liniștit? ... Tu de ce nu dormi la ora asta? Nu mai citi că te dor ochii! Hai, noapte bună, ne vedem mâine! Pa! Pa! Te pup. Pa!

Cei patru dansează, Andra stă pe canapea.

Beatrice: Dansezi bine! Adi mă smucește, nu-mi place să dansez cu el! (*Evei*) Dansează bine Șerban. Ai grijă să nu te calce pe picioare, pe mine mă nenorocește! (*dansează, râde*)

Adi: Minte, mincinoasa, sunt ca un fulg. Spune-i, Eva!

Eva: Da, se pricepe, se unduie ca un șarpe.

Adi: Și altele tot ca un șarpe le fac!

Eva râde. Adi o strânge tare la piept, Eva nu se poate opune, îl refuză râzând.

În timp ce ei dansează, Andra se îmbracă în hainele ei. Își ia geanta și cheile de la mașină și se oprește în dreptul ușii.

Andra: Am plecat. Mi-a părut bine să vă cunosc! (*ridică tonul, din cauza muzicii cei patru nu o iau în seamă*) Am chef să trag o fugă! Pa, Eva! Să fiți cuminți! E o noapte tare frumoasa, mie îmi place să conduc când plouă așa tare. Evi, am luat niște CD-uri să ascult în mașină. Mă duc la Predeal, poate rămân la Ana, văd eu. Mi-a plăcut jocul, acum am chef să mă plimb. Mă furnică aici, în palme, când îmi vine cheful de viteză. Pa! (*iese din scenă*)

Eva: Ce face Andra, a plecat de tot? (*iese pe ușă și strigă după ea*) Unde ai plecat, n-am înțeles?

Andra: Acasă, pa, vorbim mâine!

Eva: Pa! (*intră în casă*)

După ieșirea Evei, cei trei nu mai dansează. Șerban pune muzică ambientală, Beatrice fumează, Adi își mai pune un pahar cu bere.

Eva: A plecat, cred că s-a simțit bine!

Beatrice: Mai puțin când am vărsat paharul pe ea, dar n-am vrut! Spre sfârșit nu prea era ea O.K. E singură, se înțelege. (*sare în spinarea lui Adi*) Decât fără el...Mai bine cu el! Că o să-l mănânce mama într-o zi! (*Beatrice începe să-l muște, Adi stă zâmbind*)

Adi: Nu așa tare! Au!

Beatrice fuge râzând. L-a mușcat tare și așteaptă ca el să răspundă la provocare urmărind-o. Adi intră în jocul ei.

Adi: Și acum băiatul tău dacă te prinde te sfâșie cu dinții, mii și fărâme rămân din tine!

Beatrice țipă, se suie pe canapea și se face ghem. Adi se apropie atent până o prinde în brațe și o pupă pe obraz.

Adi (cu tandrețe): Gingașule, puișor...

Beatrice (alintându-se): Eu sunt mic, mic, mitituț... Mitinuț. Hai acasă... Mergem, tati? Hai acasă.

Adi: Mergem. (*celorlaltî*) Băi, noi am plecat, e târziu, mâine am repetiții...

Eva: Cum merge?

Adi: Băi, m-au spart cu vorba, dar dacă e să iasă, cred că o să fie bine, dar până atunci...

Beatrice (Evei): Vreau să vorbim despre spectacolul tău. (*ridicându-se de la masă, pe picior de plecare; vorbește calm, calculat, cu superioritate*)

Eva: Și? (*înfuriindu-se treptat, cu efort să-și păstreze calmul*)

Beatrice: Mă așteptam la mai mult din partea ta, m-am gândit totuși să-ți spun, că-mi ești prietenă, deși ție nu-ți place să-ți spună lumea de rău.

Pauză. Cele două se privesc.

Eva: Adică, ce nu ți-a plăcut?

Beatrice: Am fost la Titus la un barbeque, că m-a invitat, știi cum vorbește el (*îl imită, încrunțată, cu gura strânsă*) „Vino, băi, Beatrice (*pronunție literală*) că mă plictisesc cu papagalii ăștia, nu știu să se distreze”, atunci mi-am pus fusta de la tine, așa, și m-am uitat în casă la un moment dat la spectacol, la casetă, dar n-am putut mai mult de zece minute. Groaznic.

Eva: Cum adică n-ai rezistat? Stai puțin! Ce era atât de groaznic încât să nu fi rezistat? În zece minute ai catalogat tu că e o tâmpenie!

Antoaneta Zaharia – Jocul

Editura LiterNet 2005

Beatrice: Și ce făceai tu, iartă-mă... mă așteptam la treburi performante... dar... cum erați toți acolo, o mână de speriați, parcă erați toți în turism în străinătate cu teatrul, să dea naiba, numai muzee, crâșme și diurne scria pe voi... că spectacol...

Eva: Stai, mă puțin... nu știu ce-ai văzut tu înregistrat, dar, iartă-mă, cu o cameră de luat vederi, și filmat de Titus nu te poți aștepta să vezi marele spectacol... iar ce am făcut noi, nu era ceva extraordinar, nu era marele spectacol de la Bulandra, dar nici așa, chiar un căcat la care să nu te poți uita...

Beatrice: Băi, e clar că ați făcut o chestie, hai să plecăm și noi la workshop, parcă eu nu știu; dar din articolele din ziar mă așteptam... Oh, Eva într-un spectacol cântă live, și când colo... fâșâială, la cerșeală...

Eva: A fost un schimb de experiență, s-au cerut spectacole pe tema dată de ei, făcute în mai puțin de o lună, la ce căcat de mare eveniment te-ai fi așteptat?

Beatrice: Da, am înțeles, uită discuția, văd că te enervezi când îți atrage cineva atenția că ai făcut o tâmpenie, e greșeala mea, am crezut că suporti, dar văd că nu suporti, critica te deranjează prea tare, da, eu am greșit. Am încheiat discuția.

Eva: Stai puțin, tu cine te crezi să deschizi și să închizi discuția când vrei tu? Și ce-mi vorbești tu mie așa? Accept critica dacă o faci să mă ajuți cumva, dar felul în care îmi vorbești... Cine te crezi?

Beatrice: Și acum un an, când am avut noi discuția aia din foaier, când avusese Ana premiera, mamă, ce pornită erai că se putea mai mult, că ce a ieșit e mult sub nivelul posibilităților lor; tu cine te crezi să vorbești așa despre Ana, sau, știi, când vulpea n-ajunge la struguri zice că sunt acri, presupun că d-aia ai și plecat, că n-ai făcut față.

Eva și Beatrice în acest moment vorbesc amândouă, deodată, fără să se asculte.

Eva: Nu-i adevărat, știi de ce am plecat, era un lucru care mie îmi făcea rău, nu puteam să evoluez, mie nu-mi pria, deși îmi plăcea foarte mult... Asta e, n-am putut să mă integrez, principiile lor erau josnice, atmosfera de căcat... mă tâmpeam pe zi ce trece, mă handicapam... numai să se bage în față, stres... inconfort, nu era o atmosfera de lucru normală, să poți să construiești ceva... mi se bloca mintea...

Beatrice: Da, e clar că tu nu accepți nici un fel de discuție, vrei să auzi numai de bine, atunci am să-ți spun numai ce vrei tu să auzi și cu asta basta. Am să te mint, văd că tuturor le face plăcere să-i minți, nu să le spui adevărul... Da, dragă, ai fost excelentă, spectacolul a fost de căcat și tu nu ai putut să faci mai mult, se vedea că ai mai lucrat în sensul asta, că ai experiență, că ești capabilă și că nu te-au lăsat boii ăia să te desfășori, a fost un simplu workshop, ce atâtea pretenții, ați văzut și voi Germania...

Pauză. Continuă Beatrice, zâmbind, susținut.

Beatrice: Eu am greșit, nu-ți mai spun nimic, tocmai că-mi ești prietenă, dar... e greșeala mea. Uită!

Adi (*timid, reținut*): Ce dracu v-a venit? Băieții de ce nu ajung la discuții d-astea, nu-nțeleg... Hai să plecăm... Băi, noapte bună! (*dă mâna cu Șerban*) Ce să zic, așa vorbesc femeile...

Șerban: Să-mi aduci blaturile să ți le înregistrez!

Adi: Da, mai vorbim... Poate vii poimâine la tenis, ori dimineața ori seara...

Șerban: Seara, că lucrez dimineața. Pa!

Adi: Pa! Împac-o pe Eva...

Eva: N-are ce să împace! (*zâmbind nervoasă*) O discuție excelentă, un dialog constructiv, mi-a ajutat!

Beatrice (*încet, îndurerată*): Da, nu se poate discuta, am greșit... noapte bună...

les amândoi. Eva strânge paharele pe o tavă.

Șerban: Hai la culcare, le strângem mâine, hai că mi-e somn... (*iese din scenă*)

Eva (*încet*): Măcar scrumierele...

Vorbește singură în timp ce strânge lucrurile.

Eva: Abia m-am abținut, îmi venea să o împing în pereți... Adică vii în casa mea și îmi vorbești în felul ăsta... Țasta-i dialog ce a făcut ea? Mă iei de sus, îți bați joc... Cine pizda mă-tii te crezi?

Șerban (*din cealaltă cameră*): Hai, vino, nu te mai ambala! N-a avut dreptate... Hai să te țin în brațe!... (*intră în baie, se aude cum dă drumul la apă, cum se spală pe mâini, pe dinți etc.*)

Eva stă singură în sufragerie, s-a așezat pe fotoliu, își aprinde o țigară. Se gândește, fumează, bombăne singură, bea din paharul Andrei, așezându-se pe scaunul ei (trebuie evidențiat din timp locul ocupat de Andra astfel încât publicul să realizeze că Eva bea din paharul Andrei).

Eva: Să mă ajute, cică ea mă ajută dacă mă scuipe în față... Câte n-a făcut și ea... ce?, eu m-am dus să-i spun că e proastă? !... Idioata dracului!...

Realizează că Andra a băut alcool. Se ridică în picioare cu paharul în mână.

Eva (*strigă*): Șerban! Mamă, mamă... Șerban! (*se repede la telefonul mobil, apelează, sună în casă, realizează că Andra a uitat telefonul la ea, lasă telefonul și se repede să-și ia cheile de la mașină, iese în fugă*) Șerban!

Debut ambalat de motor, urmat de muzica de final.

-Final-